„Cabaret", între amuzament și tragedie

(Grigore Constantinescu – 25 februarie 2008)

Stagiunea noii săli de la TNO continuă cu propuneri și provocări demne de luat în seamă.

După patru decenii de la premiera newyorkeză (1966), musicalul „Cabaret" a ajuns și pe o scenă bucureșteană. Problemele existente atunci în Statele Unite deosebite de cele ale României de azi, nu șterg pericolul violenței și liberului arbitru ce nu-și pierd ocaziile de a se manifesta. Pentru un musical, gustul americanilor pledează în favoarea adaptărilor unor tematici cu deznodământ tragic, fie în teatrul shakespearean („Poveste din cartierul de West" de Bernstein), fie în acest „Cabaret" de John Kander. Este desigur un curaj să aduci pe afiș un astfel de musical. Nu numai ca idee dramatică, ci și ca mijloace de expresie. TNO a pornit pe o cale fastă, a spectacolelor luxuriante, traseu temerar căruia îi dorim un parcurs de lungă durată, pe măsura „îndrăznelilor" directorului Răzvan Ioan Dincă.

Primul argument este grupajul realizatorilor. O provoacă pe Beatrice Rancea să se confrunte cu multiplele probleme ale acestui musical, ceea ce îi reușește, mai ales în segmentul amuzant, strălucitor și uneori șocant dezlănțuit al lumii cabaretului berlinez din deceniul ce a urmat lui 1930. Pentru costumele lui Cătălin Botezatu, de asemenea o surpriză de lux față de toate hainele de pe scenă, care trăiesc prin ele, formă și culoare, încadrate de decorul lui Joszef Werner, machiajul Iulianei Ștefan și mișcate de coregrafa Dana Serafimovici, sub pulsul vital a muzicii dirijate de Lucian Vlădescu.

Spectacolul stă pe două prezențe interpretative principale, Maestrul de ceremonii – un Cătălin Petrescu performant ca imagine, expresie, mobilitate și Oana Rusu, o cântăreață de șlagăre superbe, care nu duelează cu Liza Minelli din celebrul ei film, ci învinge prin mijloace proprii personajul lui Sally, credibilă prin forță și vulnerabilitate. Ecouri de operetă duioasă ale Alexandrei Savu și lui Paul Lăzărescu, cele pigmentate cu temperament și sarcasm de Silvia Sohterus, crează un echilibru, poate fragil, cu secțiunea de cabaret, punctul de balanță fiind Clif personaj aparținând lui Adrian Ștefan. Se dansează la limita risipei totale de energie, se cântă cu toate resursele umane sprijinite de lavalierele amplificării. Totul în slujba marii întrebări a istoriei secolului trecut, despre cum a fost posibilă, în Berlinul anilor '30, ascensiunea nazismului.

Răspunsul la oferta TNO ni-l dăm fiecare, nu fără o anumită teamă asupra refrenului care repetă obsesiv, în ultimele zile, fie că este Irak sau Kosovo, cuvântul „precedent".

Ne putem apăra fugind sau rezistând?

„Cabaret" este o soluție de reactualizare, între amuzament și tragedie.